

Arrest

nr. 230 095 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker kwam in 2008 naar België in het kader van gezinshereniging met zijn vader en diens toenmalige Portugese echtgenote.

Op 11 oktober 2010 scheidde verzoekers vader uit de echt met zijn Portugese echtgenote.

Op 21 maart 2012 stelde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een einde aan het verblijf van verzoekers vader (bijlage 21). De verzoeker diende hem te vergezellen.

Op 23 april 2012 diende verzoekers vader, voor zichzelf en zijn minderjarige kinderen waaronder de verzoeker, een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 april 2013 verklaarde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris die eerste aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Volgens de gemachtigde waren er geen buitengewone omstandigheden aangetoond die zouden verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend.

Op 29 augustus 2013 diende verzoekers vader voor zichzelf en zijn minderjarige kinderen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2014 verklaarde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris deze tweede aanvraag onontvankelijk om dezelfde *supra* vermelde reden en verzoekers vader kreeg diezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 186 560 van 9 mei 2017.

Op 24 augustus 2017 diende de verzoeker voor zichzelf en zijn minderjarige zus een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 december 2017 verklaarde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris die nieuwe aanvraag van 24 augustus 2017 onontvankelijk. De verzoeker en zijn zus kregen diezelfde dag het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 mei 2018 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn S. A., zijn oom die de Portugese nationaliteit bezit.

Op 22 november 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat de verzoeker tegen deze bijlage 20 indiende, werd door de Raad verworpen met het arrest nr. 220 183 van 24 april 2019.

Op 3 december 2018 diende de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn Portugese oom.

Op 29 mei 2019 besliste de gemachtigde van de thans bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze laatste beslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 juni 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.12.2018 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: S.

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...) 1997

Geboorteplaats: B., K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) HASSELT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.12.2018 gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde S. A., van Portugese nationaliteit, met rijksregisternummer (...)

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort India (J7428169) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.07.2011 te Jalandhar
- reispaspoort India (T1676320) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.10.2018 te Brussel
- kopie gezinsrantsoenkaart op naam van een derde (de moeder van de referentiepersoon / de grootmoeder van betrokkene), afgeleverd op 01.11.1994, waaruit blijkt dat op 01.11.1994 onder meer de referentiepersoon op haar adres gevestigd was. Op 05.02.2003 werden ook betrokkene en zijn zus/broer op dit adres geregistreerd.
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.02.2008: echter, gezien betrokkene op het ogenblik van deze geldstorting 11 jaar oud was, en het onwaarschijnlijk is dat er geld wordt verzonden / uitbetaald aan een 11-jarige, is het twijfelachtig dat deze S. S. en betrokkene één en dezelfde persoon zijn. Voor zover deze geldstorting dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze ene geldstorting niet kan aanvaard worden als begin van bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en/of zijn zus/broer vanaf 06.06.2017: echter, deze storting dateren van na de aankomst van betrokkene en zijn zus/broer in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in ons land.
- huurovereenkomst dd. 01.05.2018 op naam van de zus van betrokkene; bijbehorende bewijs van registratie
- verklaringen op eer vanwege derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen op eer niet afdoende wordt gestaafd door de overige voorgelegde stukken, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- loonfiches (T. F. NV) op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - april 2018: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat deze tewerkstelling inmiddels is stopgezet; deze gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel.
- loonfiches (C B) op naam van de referentiepersoon voor de periode augustus - september 2018
- attest Acerta dd. 20.02.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 01.07.2018 is aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep; bijbehorende rekeninguittreksels voor de periode juli 2018 - januari 2019; individuele rekening 2018 en 2019 - geactualiseerde attesten dd. 19.02.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten geen leefloon of financiële ontvangen vanwege het OCMW te Hasselt
- geactualiseerde attesten 'verklaring van lidmaatschap' De Voorzorg dd. 26.02.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 2008 in België verblijft; de referentiepersoon woont in ons land sedert 31.01.2018. Van een (dreigende) schending van zijn recht

op vrij verkeer is geen sprake. De vestiging van betrokkene en zijn zus/broer in ons land gaat de vestiging van de referentiepersoon in België voorafgaat.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 24.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1, eerste lid, 2°, en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.Eerste middel

- *Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 47/1, eerste lid, 2° Vw.*
- *Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tót doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.1. Ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger toepassing op de feitsituatie in casu

Artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft".

Verder moet het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren.

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden, zie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, n.n.g.

De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in nieuw art. 47/2 Vw te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1 Vw.

Verzoekster haar aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst

De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel.

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Verzoeker kan enkel vaststellen dat in de situatie die thans voorligt artikel 40ter van de vreemdelingenwet - dat enkel betrekking heeft op gezinshereniging met een Belgische onderdaan - geen toepassing sorteert, doch wel art. 47 van de vreemdelingenwet en deze laatste bepaling in de situatie dat een economisch actief Unieburger wordt vervoegd niet voorziet in enige voorwaarde dat nog het bewijs dient te worden geleverd van:

- dat verzoeker roerende en/of onroerende goederen zou bezitten in Indië en dat hij bijgevolg zou moeten aantonen dat hij onvermogen is in Indië, niettegenstaande dat hij deze documenten naar voren heeft gebracht blijkens het administratief dossier;*
- dat verzoeker zou moeten aantonen dat zijn eventuele samenwoning recent zou zijn met de referentiepersoon;*
- dat verzoeker zou moeten aantonen dat de geldstorting zich over een specifiek lange periode zouden moeten strekken, regelmatig zouden plaatsvinden en een minimale hoeveelheid sommen zouden moeten bedragen; niettegenstaande dat hij diverse geldstorting vanwege haar Portugese oom naar voren heeft gebracht dewelke hebben plaatsgevonden in Indië en in België;*

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Verzoeker hoefde dit gegeven zoals supra omschreven niet aan te tonen in het kader van zijn aanvraag ab initio conform art. 47 vrw..

Immers komt het kennelijk onredelijk voor van een persoon die op minderjarige leeftijd zijn herkomstland verlaat en een bewijs van het niet bezitten van eigendommen in het herkomstland voorlegt, te stellen, op basis van het niet voorleggen van documenten betreffende het niet hebben van andere inkomsten of verkrijgen van andere uitkeringen in het herkomstland dat hij op minderjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij niet als ten laste kan worden beschouwd daar niet afdoende aangetoond is dat hij onvermogen is in haar land van herkomst.

Verwerende partij stelt voorts dat verzoeker - op basis van de door hem naar voren gebrachte gegevens - niet aantoont deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de EU referentiepersoon, doch eerder deel uitmaakte van het gezin van een derde (in casu de moeder van de referentiepersoon) en in de hypothese dat zulks als een begin van bewijs kan worden gecatalogiseerd deze samenwoning niet actueel van aard is.

Verzoeker moet niet aantonen dat haar eventuele samenwoning recent zou zijn met de referentiepersoon; in casu haar Portugese oom.

Het staat buiten kijf dat verzoeker samen met zijn oom dhr. A. S. samen hebben gewoond in de ouderlijke woning van de referentiepersoon in casu de grootmoeder van verzoeker.

Er weze geaccentueerd dat verzoeker en zijn oom deel uitmaakten van één gezin en één huishouden; namelijk het gezin van de ouders van de EU referentiepersoon en de grootouders van verzoeker.

Verwerende partij gaat tevens voorbij aan het attest vanwege de gemeenteraadslid alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker afhankelijk was van zijn oom en dat hij voor hem heeft gezorgd; dat hij verder geen onroerende goederen op hun naam bezitten en dat hij geen enkele vorm van sociale bijstand en/of uitkeringen ontvingen of thans ontvangen in het land van herkomst.

Deze stukken zijn tevens aantrefbaar in het administratief dossier van verzoeker en werden buiten beschouwing gelaten door verwerende partij.

Het louter catalogiseren van een formele document van een gemeenteraadslid bekleed met een apostille als zijnde subjectief en gesolliciteerd van aard volstaat uiteraard niet, aangezien in Indië dergelijke documenten volkomen rechtsgeldig door deze rechtssubjecten kunnen worden afgeleverd.

Verwerende partij plaatste deze primordiale stukken niet afdoende onderzocht en gemotiveerd waarom zij een dergelijke stelling is toegedaan, temeer daar het niet om zo maar een derde partij betreft, doch om een officiële ambtenaar tewerkgesteld bij een officiële instantie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Verwerende partij gaat tevens kort door de bocht door de formele stukken inzake de geldstortingen als niet afdoende te catalogiseren en zoekt steeds ene stok om de hond te slaan.

Het louter stellen dat aan verzoeker als minderjarige geen gelden konden worden gestort raakt kant noch wal. Uit welke concreet element of rechtsgrond blijkt dat verzoeker als minderjarige geen gelden kon ontvangen in Indië wordt niet nader onderzocht en gemotiveerd.

Zelfs in de hypothese dat verzoeker als minderjarige deze gelden niet kon afnemen, gaat verwerende partij voorbij aan het gegeven dat de ouders van verzoeker als wettelijke vertegenwoordigers van verzoeker deze gelden volkomen rechtsgeldig in ontvangst konden nemen.

Zelfs in de hypothese dat de schoondochter van verzoeker deze gelden effectief heeft ontvangen dient er te worden vastgesteld dat deze gelden voor het huishouden hebben gediend van heel het gezin, aangezien verwerende partij zelf te kennen geeft dat verzoeker en hun oom deel uitmaakten van het gezin van de grootmoeder (moeder) van verzoekster.

Dit element wordt gestaafd door het gezinsrantsoenkaart alwaar tevens J. K. 27 jaar schoondochter expressis verbis op vermeld staat (zie AD).

Deze geldstortingen tonen onstuitbaar aan dat verzoeker in een feitelijke situatie verkeerde gedurende een periode van zijn aankomst in het Rijk en verblijf in het Rijk tijdens dewelke hij materieel gesteund wordt door de Unieburger.

Bovendien worden ook diverse geldstortingen naar voren gebracht dewelke de oom van verzoeker vanuit Portugal aan verzoeker heeft overgemaakt in België om alhier haar financieel en materieel te steunen. Dit element werd tevens niet afdoende onderzocht en gemotiveerd.

Deze geldstortingen worden klakkeloos ten onrechte niet in aanmerking genomen.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de samen woont tussen verzoeker en zijn oom niet ipso facto betekent dat hij effectief deel uitmaakte van het gezin van zijn oom, wijl zij samen deel uitmaakten van één integraal gezin. Het dossier dient te worden onderzocht rekening houdende met alle elementen dewelke verzoeker naar voren hebben gebracht.

Verzoeker wenst op te merken dat de stelling van verwerende partij louter hypothetisch is en geen steun vind in het administratief dossier.

Immers: het begrip "gezin" moet in zijn gewone betekenis worden verstaan en wijst op een huiselijk samenleven en -wonen, zonder tijdelijke onderbrekingen uit te sluiten (Cass., 5.5.1977, De Preter, Bull. 573, blz. 751 en Cass., 25.6.1990, A.T. Fiscale Jurisprudentie, 90/175).

Verwerende partij leidt hieruit af, dat deze samen woont onvoldoende recent is en dat deze samen woont niet betekent dat hij daadwerkelijk deel uitmaakte van het gezin van zijn oom, zonder in casu een nadere onderzoek te voeren en te motiveren of er al dan niet een huiselijk samenleven en -wonen, zonder tijdelijke onderbrekingen uit te sluiten, sprake was in hoofde van verzoeker en zijn oom in de sociaal culturele context in het land van herkomst.

2.1.2. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

"Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder. "

In casu stond het verwantschap van verzoeker en zijn Portugese oom uiteraard vast.

Doch, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker Indië verlaten heeft als een minderjarige persoon en zijn vader naar België gevolgd is.

Verzoeker heeft zowel als minderjarige in Indië, evenals in België diverse sommen gelden ontvangen van zijn Portugese oom.

Verwerende partij mag ook deze afhankelijkheidsrelatie niet te streng gaan invullen.

Ten overvloede dient er nog op te worden gewezen dat hoewel uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij duidelijk bewijzen heeft bijgebracht van het ten laste zijn van zijn EU oom in het land van herkomst, uit de gegevens van het administratief dossier en de verklaringen van verzoekers, die door de verwerende partij op zich niet worden betwist, tevens blijkt dat de verzoekende partij bij haar vertrek uit haar herkomstland minderjarig was en haar vader vergezelde naar België en tevens in België financieel en materieel werd ondersteund door haar EU oom.

Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoeker.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982-1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;

2.1.3. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische partner van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Pari. St. Doc 51 -2478/001 p. 48).

De bestandsmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet.

Momenteel bedraagt dat 1307,78 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijsen.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C-578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan¹².

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

De loutere verwijzing naar de inkomsten van de EU referentiepersoon, voldoet daartoe niet, aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de EU referentiepersoon sedert 01/07/2018 was aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep en verwerende partij kennelijk kennis had van het inkomen van de referentiepersoon ni. 1800,00 EUR voor juli 2018 met een daarbij horende betaling dd. 07.08.2018.

Verwerende partij is blijkbaar op de hoogte dat verzoeker als zelfstandige fungeert sedert 01/07/2018 en zij is kennelijk op de hoogte van de daarbij horende rekeninguittreksels en individuele rekeningen. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen nr. 208 014 van 22 augustus 2018 in de zaak X / II :

"In casu wordt niet betwist dat de verwerende partij het dossier van de verzoekende partij zelf heeft geactualiseerd door in de haar ter beschikking zijnde databanken na te gaan of de verzoekende partij nog steeds werd tewerkgesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn. en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben Evenwel wanneer de verwerende partij zelf het initiatief neemt om het dossier van de verzoekende partij te actualiseren, dan mag zij zich niet toe beperken tot een gedeeltelijke actualisatie. De verzoekende partij kan ten deze worden gevolgd. In de bestreden beslissing raadpleegt de verwerende partij op eigen initiatief de databanken die zij ter beschikking heeft enkel maar om na te gaan of de referentiepersoon nog tewerk gesteld is en voor het overige beperkt de verwerende partij zich ertoe te stellen dat zij niet op de hoogte is van eventuele werkloosheidsuitkeringen in hoofde van de referentiepersoon. Ze toont op geen enkele

wijze aan dat zij geen toegang zou hebben tot de informatie die betrekking heeft op werkloosheidsuitkeringen. Hoe dan ook wanneer de verwerende partij beslist om haar beslissing te steunen op informatie die ze zelf heeft opgezocht dan dient ze zich er van te vergewissen of ze alle mogelijke actuele informatie heeft om tot haar besluit te komen en de verzoekende partij hier minstens van op de hoogte te stellen zodat zij haar standpunt dienaangaande kenbaar kan maken. Het is het ene of het andere: of de verwerende partij beperkt zich tot de voorliggende informatie om tot haar besluit te komen of ze actualiseert zelf het dossier, maar dan wel volledig en biedt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar standpunt kenbaar te maken. "

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoeker bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken temeer daar de zelfstandige activiteit van de EU referentiepersoon zich heeft voortgezet.

De EU referentiepersoon is thans nog steeds zelfstandig en verdient ruimschoots om verzoeker en alle andere gezinsleden te onderhouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit arbeid van verzoeker zelve inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verweerder had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn oom en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de EU referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (*sensu lato*) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Deze uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Hoewel de verzoeker in de aanhef van het enig middel gewag maakt van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om concreet aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing precies zou strijden met de verplichting om te voorzien in een afdoende motivering. De louter juridisch-technische inleiding waarbij de verzoeker de draagwijdte schetst van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, volstaat hiertoe uiteraard niet.

De verzoeker brengt in zijn enig middel wel een uitgebreide inhoudelijke kritiek naar voor op de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. De kritiek dat deze of gene motivering als *“niet afdoende”* dient te worden beschouwd *“en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese”*, kan evenwel niet dienstig worden betrokken op de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze inhoudelijke kritiek slaat immers duidelijk op de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Het betoog dat de geldstorting ten onrechte niet in aanmerking worden genomen, betreft dan weer een toelichting van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht. Omtrent de bedoelde geldstorting wordt overigens als volgt gemotiveerd: *“geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene en/of zijn zus/broer vanaf 06.06.2017: echter, deze storting dateren van na de aankomst van betrokkene en zijn zus/broer in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in ons land.”* De verzoeker laat na om toe te lichten waarom deze motivering niet afdoende zou zijn. Zoals hierna zal blijken, is deze kritiek bovendien gericht tegen een overtollig motief.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat er niet werd gemotiveerd omtrent het attest van een gemeenteraadslid, merkt de Raad op dat de verzoeker erin is geslaagd om de motieven omtrent dit document te onderscheiden nu hij verder opmerkt dat *“het louter catalogiseren van een formele document van een gemeenteraadslid bekleed met een apostille als zijnde subjectief en gesolliciteerd van aard volstaat uiteraard niet, aangezien in Indië dergelijke documenten volkomen rechtsgeldig door deze rechtssubjecten kunnen worden afgeleverd”*. Ook dit betreft dus een inhoudelijke kritiek op de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, hetgeen meteen aantoonde dat de verzoeker in staat was om de motieven te begrijpen en de hoger bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Ook hier dient de Raad overigens op te merken dat de kritiek, zoals hieronder uiteengezet, gericht is tegen een overtollige motivering.

De verzoeker maakt aldus niet duidelijk op welk punt de in de bestreden akte opgenomen motieven hem niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve niet aangetoond.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 3 december 2018 diende de verzoeker voor de tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn Portugese oom, in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

Het *in casu* toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin” zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij het

wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn oom of deel uitmaakte van het gezin van zijn Portugese oom en dit in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag, zodat de verzoeker niet aantoonde dat hij voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

In de bestreden beslissing citeert de gemachtigde vooreerst uit de *in casu* toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Vervolgens somt de gemachtigde de stukken en documenten op die de verzoeker ter ondersteuning van zijn (tweede) aanvraag heeft overgemaakt. De gemachtigde besluit hierna dat “*in eerste instantie*” moet worden opgemerkt dat de verzoeker reeds sinds 2008 in België verblijft terwijl de referentiepersoon, dit is verzoekers Portugese oom, sedert 31 oktober 2013 in ons land woont, zodat van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van deze referentiepersoon geen sprake is. De gemachtigde voegt daaraan toe dat de vestiging van de verzoeker in België voorafgaat aan de vestiging van de referentiepersoon in België. De Raad stelt vast dat de verzoeker, in zijn uitgebreide betoog, geen enkele betwisting voert inzake deze vaststellingen. Uit de bewoordingen “*in eerste instantie*” blijkt nochtans dat de voorgaande motivering een determinerend motief vormt.

De vraag rijst dan ook of dit determinerende motief volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen. De Raad is van oordeel dat hierop bevestigend moet worden geantwoord. Zoals hierboven reeds werd weergegeven, moeten de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd.

De Raad benadrukt dat het Europees Hof in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11), arrest waarnaar de verzoeker in zijn enig middel ook zelf verwijst, heeft gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* ook op het volgende gewezen: “Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Rahman* de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin

van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest *Rahman*, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie *“te begeleiden naar”* het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term *“begeleiden”* slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof in het arrest *Rahman* verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

*Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 31-33) (de Raad onderlijnt).*

Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst *“op het ogenblik”* dat de derdelander verzoekt om *“zich bij de burger van de Unie te voegen”* te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie *“te voegen”* in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst *“te begeleiden”* naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst *“te vervoegen”* in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

Het is dan ook duidelijk dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing is op de thans voorliggende situatie van een derdelands familielid dat zich reeds (langere tijd) in België bevindt op het ogenblik dat de burger van de Unie, gebruik makend van zijn recht op vrij verkeer, zich naar diezelfde lidstaat begeeft om er het primaire verblijfsrecht te genieten. In dit geval is het niet het familielid dat zich voegt bij de burger van de Unie of die de burger van de Unie begeleidt, maar heeft de burger van de Unie in tegendeel gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer naar de lidstaat waarin het familielid reeds verbleef. De doelstelling van het vergemakkelijken van het vrij verkeer van de burger van de Unie en het handhaven van de eenheid van gezin werd in deze situatie niet in het gedrang gebracht, gezien de burger van de Unie in alle vrijheid gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer naar de lidstaat waar het betrokken familielid zich voorheen reeds langere tijd bevond. Het voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn, is hier helemaal niet aan de orde.

De in artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, is derhalve verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord *“vergemakkelijkt”* en van de bewoordingen die betrekking hebben op *“afhankelijkheid”* als bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn en zij berooft deze bepaling ook niet van haar nuttig effect.

De niet-betwiste vaststelling dat de verzoeker reeds sedert 2008 in België verblijft en dat de referentiepersoon, verzoekers Portugese oom, pas sedert 31 januari 2018 in België woont en de evenmin betwiste beoordeling dat van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake is, volstaat dan ook om te besluiten dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker reeds *“in het land van herkomst”* en *“in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag”* ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie zodat de verzoeker niet aantoont te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers inhoudelijke kritiek op de motieven inzake de door hem voorgelegde documenten, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De bestreden beslissing wordt immers reeds

voldoende geschraagd door de determinerende vaststellingen dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon en dat de vestiging van de verzoeker in België (reeds 10 jaar) voorafgaat aan de vestiging van de referentiepersoon in België. Verzoekers kritiek is dan ook gericht tegen een geheel overtuigende motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Bovendien dient erop te worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het thans ontwikkelde middel, op één enkele zin na, geheel identiek is aan het middel dat de verzoeker heeft aangevoerd in zijn verzoekschrift dat hij heeft ingediend tegen de beslissing van 22 november 2018 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan dan ook worden vastgesteld dat de inhoudelijke kritiek van de verzoeker veeleer gericht lijkt te zijn tegen de (motieven van) de beslissing van 22 november 2018 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, en niet zozeer tegen de thans bestreden weigeringsbeslissing. Verzoekers vermeldingen omtrent “*de schoondochter van verzoeker*”, de gezinsrantsoenkaart waarop de “*schoondochter*” *expressis verbis* wordt vermeld, “*de Belgische referentiepersoon*”, “*de Belgische partner van verzoekster*”, de bestaansmiddelenvereiste van de vervoegde “*vreemdeling*” die conform “*artikel 40ter Verblijfswet*” gelijk moet zijn aan 120% van het leefloon, de behoefteanalyse, zoals voorzien in “*art. 42, §1, tweede lid Vw*”, en de loutere verwijzing naar de inkomsten van de EU-referentiepersoon, zijn volledig irrelevant in het licht van de thans voorliggende beslissing die omtrent dergelijke zaken geen enkele uitspraak doet.

Aangezien de verzoeker inhoudelijk enkel kritiek uitoefent op motieven die niet in de thans bestreden beslissing zijn terug te vinden en op motieven die geen afbreuk kunnen doen aan een dragend motief om de aanvraag af te wijzen, kan de aangevoerde schending van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE